

ורק בפי פעוט אחד היתה עצה: "אמא למה הוא לא הולך לספר למשרה?" הוא שאל.

הגורל והלחם

מצחו של המפקח על המזונות התקמט יותר ויותר. בעייה חמורה חיכתה לפתרונו. עשרות אופים לא ציינו להוראותיו והמרו את פיו. מה לעשות? לנהוג לפי החוק

יוסף בטיטו ועכשיו היהודים...

פקחי העיריה והריסות הקיומק קודם הערבים...

ולסגור לזמן-מה את מאפיות הערביניים, ולגרום להפרעות באספקת הלחם? לנהוג לפנים משורת הדין — לא יהיה לדבר סוף וסלחנותו עלולה לעודד התנהגות דומה גם להבא.

לפתע אורו פניו...

כדור אדום. מי לא קרא בכעורו את הספור הנחמד "הכדור האדום", מעשה בשלושה גנרלים ש"המרו" את פי קרומבל ולפני קבלת הפקודה, הסתערו על האויב ועשו בו שמות.

קרומבל רחח כולו. אמנם נחלו ניצחון מכריע אבל הפרת משמעת עבירה חמורה היא, ודינה מוות. אבל איך להוציא לגרדום שלושה גנרלים גדולים מבלי לפגוע בשלום מות מפקדתו? הרהר והחליט לבסוף שרק אחד מהם יוצא להורג. אבל מי? זכריו הגדול. באותו רגע באה בתו הקטנה של אחד הגנרלים וקרומבל נתן לה כוור אדום בבקשה למסור אותו לאחד משלושה הגנרי לים שעמדו ופניהם אל הקיר.

רק חשוב סוף הסיפור. עובדה היא שרק 2 מבין בעלי מאפיות קיבלו הוראה על סגירת מפעליהם מיום הראשון לנובמבר, כקנס על העבירה על ההוראות הפיקוח.

בין האופים קמה תסיסה. (מי יודע מה ילד יום?) וגמרו אומר: אם עבירה, כולש נושאים באחריות לה (נחלת הרבים ברשות היחיד). אם תסגרנה שתי מאפיות יצטרפו גם היתר לאות סולידריות.

ארצנו זו...

כתשובה לזעקתם ולתחינתם פתחו ב"יריות" על פני הראשים **בהנפשות ובמחלימות, ופצעו קשה בנפשות** ("הצופה") — — — בעבור הישיש יצחק **מול-טוב** ברח' המלך ג'ורגי, בקרבת מכון המים, נפגע ע"י רוכב אופנוע **ונפצע קשה** ("ידיעות אחרונות") — — — פקודת מעצר ל-15 יום הוצאה נגד גיטל פריינד, הנאשמת בהחזקת **4 אקדחים, שק סו-בר, סיגריות, משהת נעתיים ו-מקלט רדיו** ("דבר") — — — באה להסתכל **ונכונתה בראשה** ("דבר") — — — נער נעצר ליד קולנוע "מגדלור", שעה שמכר **שני כרטיסים** במחיר 800 **פרוטה, תאריך הכרטיסים היה מ-לפני 20 יום** ("דבר") — — — אום בשם **אסוני נפצע קשה**, בכביש ירו-שלים, כאשר אוטו התנגש באופנועו ("מעריב") — — — מכתב **לכרמל חיפה** שנשלח מהולנד הגיע תחילה **לכרמל, קליפורניה** ומשם הוחזר לכ"תובתו הנכונה בישראל ("הארץ").

בתשע בבוקר, הביא אתו את הסחורה לאותו יום: דגים מלוחים, לחמניות, ושאר מצרכי מזון קטנים.

בטיטו, חנוני מסודר בחיים לשעבר, עם שתי חנויות ברח' מאה שערים ביפו, מצא את עצמו, עם פרוץ המאורעות בשנת 1948, מחוסר חנויות וגם קורת גג. חנותו נחרבה ואתה כל רכושו. האיש לא אמר נואש וחיפש לו מקור פרנסה אחר, עד

14 ימי שירות רצופים, לפי החלוקה הב-אה:	הסיעה	9
מזה צעירים	מפא"י	10
מגיל 39	דתיים	7
3	חירות	11
2	ציונים כלליים	3
2	פרוגרסיביים	2
2	מק"י	3
—	נתן פרידמן-ילין	1
1	אלועבי (נצרת)	1
17		47

כל סיעת חירות, להוציא את הגב' רויאל-נאור, את אברהם רקניס בן 52 ואת אורי צבי גרינוברג בן 55, היתה חייבת שירות.

גם כל חברי סיעת מק"י חייבים שירות. **מי היה הולך?** ערי ויבוטנסקי, הבר "חירות" נמוך הקומה, דל השער והמשופם בן ה-40, מאנפף הקול, הרובר עב-רית במבטא מוחתי, תבע את חקיקת החוק והביע חשש, בהנעימו את השוואים הנועים, כי ממשלה הרוצה בסילוק האופוזיציה או בהחלשתה, יכולה, על נקלה, לגייס את אלה שנוכחתם בשעה מסוימת אינה רצויה לה. ומה, הוסף, היה גורל הצבעת האימון בממשלה, בעת תמרוני הסתיו, אילו גויסו חברי הכנסת החייבים בשירות?

וזה שהיה קורה: לפני המשבר היו לקואליציה 74 חברים (62%), ולאופוזיציה, על גזונה השונים, 45 חברים (38%). עם גיוס עד גיל 39 היו מגייסים מצד הקואליציה 6 חברים ומצד האופוזיציה 11. עם שלב שני — גיוס עד גיל 49 — היו הולכים 13 חברים נוספים מצד הקואליציה, ו-17 נוספים מצד האופוזיציה.

ואם היתה עומדת אותה שעה להצבעה ממשלת ("השבעה") המעבר של מפא"י היו נוכחים בכנסת: חברי מפא"י (כולל את אמין ג'ורג'יה מנצרת), לעומת 36 חברי שאר הסיעות. ודאי הוא, כי היה נמצא הקול האחד להכריע את ההצבעה, כדרוש.

הדיון נסתיים בכך, שאחר קבלת הצעת החוק בקריאתה הראשונה (22:25) הועברה לבדיקה נוספת לוועדת החוק. בינתיים "הקפיא" הרמטכ"ל, לפי סידור מיוחד בינו ליו"ר הכנסת, את חובת שירות חברי הכנסת, עד השלמת ההסדר החוקי. אלא שגם חברי הכנסת שכחו את העיקר — אם יש להם חשד כל שהוא (ויש לקוות שאין הוא מבוטס) שהשירות בחיל המרי-לואים עלול להיות מנוצל לגרימת תקלות ליריבים מפלגתיים — תפקידם לדאוג לעניין — הם, אחר הכל, שליחי העם למוסדו המ-חוקק.

"מלאכי חבלה"

יוסף בטיטו בא לפתוח את הקיומק, ברח' אחד העם, מול בית הספר, כרגיל

שירות מילואים ופלאי חשבון

יוסף שפרינצק, יושב ראש הכנסת נמוך הקומה ורחב הפנים, פתח בפני מרי-שב ריק למחצה את הישיבה בשלוש נקרי-שות פטיש. אחר הכריו על דיון ב"חוק חסינות חברי הכנסת, זכויותיהם וחובותיהם (שרות הצבא)" האומר כי א) חברי הכנסת לא יהיו חייבים בשירות צבאי ו-בכל שרות חובה אחר, מלבד אם הכנסת החליטה אחרת בימי מלחמה.

ב) חברי הכנסת חייבים לקבל אמון צבאי לפי סידורים מיוחדים, שייקבעו ע"י ועדת הכנסת. רשימת הדיבור לחבר הכנסת סמילנסקי.

יזהר ("חברת תועה") סמילנסקי, הסיר פר שהוא צעיר סיעת מפא"י, בן 32, שהיה צעיר מודיעין בצבא ומנהל גימנסיה בר-חובות, עלה לדוכן, התקין את הרמקול ודרש במבטאו הצברי המובהק לא לחסן את חברי הכנסת מפני שרות צבאי בחיל המילואים.

סמילנסקי רחב הפנים ופחוס האף, המי-טפח בלורית חום-שחורה קבע, תוך ש-הכניס ידיו לכיסו מכנסיו והוציאן חלי-פות, שכשם שחובת השירות חלה על אח-יות, רופאים ומורים כן מן ההכרח הוא שתחול גם על נבחרי העם. בין כה וכה

הגיל הממוצע של 108 חברי הכנסת, הגברים, הוא 49 שנה.	
הגיל הממוצע של חברי הסיעות, הגברים —	
4 הספרדים	55
39 אנשי מפא"י	52
16 הדתיים	52
6 הציונים הכלליים	52
5 הפרוגרסיביים	51
18 אנשי מפ"ם	47
13 אנשי חירות	41
3 אנשי מק"י	35

צעיר הכנסת הוא תופיק (מק"י) טובי בן 28-ה וישישה הוא הרב יהודה ליב (החזית הדתית) מימון בן 75.

— סיכם — אין החוק חל על מספר גדול של חברי הכנסת. המספרים, לעומת זאת, דברו לשון אחרת:

מתוך 108 הגברים שבין 119 חברי הכנסת (טרם נתמלא מקומו של חבר הכ-נסת 120, אברהם טביב, איש מפא"י, שנפט) — בכנסת יושבות 11 נשים (מפא"י — 6; מפ"ם — 2; חרות — 1, ציונים כלליים — 1; וי"א — 1) — היו 47 חייבים בשירות המילואים, 17 שהם למטה מגיל 39, חייבים עד 31 ימי שרות רצופים, 30, שהם בין 39 ל-49, חייבים עד

תמונת השבוע

תמונה זו של גוסטאב ה-6, הוכתר השבוע כמ-לך שבדיה. צולמה ביום 12.1934. ברח' אלבני בת"א כשירש העצר של אז (ימין) משוחח עם מאיר דיזנגוף. בתמונה נראים, מל-כד ראשו של ה-שוטר העירוני הר-כוב, סופר "הארץ" הוותיק שמעון סא-מט (במרכז) וסופר "הבוקר" גבריאל צפרוני. אחרי ש-הצטלם הלך גוס-טאב אדולף עם הנציב העליון חוקם למטבח הפועלים ברחוב לילינבלום וטעם בכף של עץ את המנה שהיו או נתנים אותה חינם למחוסרי הע-בודה בעיר.